

Здравецъ

Детски вестникъ за здравно възпитание, предпазна медицина и здравъ животъ

ПЛАЩЕНЕ АБОНАМЕНТЪ 10 ЛВ.
НА НАСТОЯТЕЛНИ БЪ ОТГОВАНА ЗА НА ОТА
НА РАЧНА ПРЪДВАНА ЕДИНЪ БР. 1 ЛВ.

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
Гл. редакторъ: Д-ръ Н. СТАНЧЕВЪ—спец. по вжтр. и детски болести
Редакторъ-стопанинъ: Царева Д-ръ Станчева
София, С. Сергия 18. П. ст. Пош. чек. сметка № 1413. Тел. 2-73-27

Оборъкъ и прераздакъ отъ И-ото
на народ. просп. съ зм. № 3441 отъ
9. X. 1936 г. и отъ Г. Дир. лар. ларане
съ вжр. №12445, 17. VIII 1935 год.

Весело ми е когато помагамъ на мама!

Сътрудничатъ именити наши детски писатели, лѣкари, педагози, художници, композитори и учители

Въ „Здравецъ“ е членъ на „Бълг. журнал. д-во — София“, е прутвърденъ уставъ съ заповѣдъ № 2908 отъ 20. X. т. г. отъ М-ото на вжтрешнитъ работи и народното здраве

СЪТРУДНИЧАТЪ ИМЕНИТИ НАШИ ДЕТСКИ ПИСАТЕЛИ, ЛѢКАРИ, ПЕДАГОЗИ, ХУДОЖНИЦИ, КОМПОЗИТОРИ И УЧИТЕЛИ

Спестявайте здравното си съкровище

Когато е здравъ, човѣкъ не мисли за здравето си. Пъкът и не подозира дори, какво голѣмо богатство то престава. Чакъ когато се разболѣе, той почва да съжалява за изгубеното здраве, и дава мило и драго за да се добие наново съ него.

Животътъ не е само пѣсень, игри и сладко ядене. Има и трудности въ него. Времената, въ които живѣемъ сега ставатъ все по-трудни и трудни. Всички трѣбва да свикваме, отъ малки, на лишения, на повечко трудъ, на студъ и дъждъ, на по-малко храна, та когато ни дойде до главата мъчния животъ — да можемъ да го понасеме твърдо и търпеливо. За таквъ мъченъ животъ се изисква едно здраво тѣло съ здравъ духъ, който българина изобщо притежава. Но нека не забравяме, че за здравото си трѣбва да полагаме сега по-голѣми грижи, за да се добиемъ съединитъ калѣнтъ и издръжливъ организъмъ. Трѣбва да се научимъ да спестяваме най-голѣмото богатство, което може единъ живъ човѣкъ да притежава — здравето! Безъ него нѣма радостъ, нѣма сила, нѣма щастие и успѣхъ!

Затова трупайте, мили здравчета, въ безбройнитъ касички на своето тѣло — клеткитъ, повече злато и сребро, повече скъпоценни камъни, и ще станете истински милионери. А тия съкровища сж здравата кръвъ, калената кожа, защитнитъ сили на соковетъ, бѣлитъ кръвни тѣлаца и много други.

Спестявайте здраве, сила и бодростъ, мили деца, за да понесете юнашки всичкитъ неслоди на живота, който ви чака. Здравейте!

Чичо Здравецъ

Владимиръ Зеленогоръ

ЗАЩО НЕ ОТИДОХЪ ПРИ АНА

Помня. Сякашъ вчера бѣ, а петнадесетъ години се изминаха отъ тогава, като хелибарени маниста отъ броенищата на дѣда. Петнадесетъ пакти вече щъркелитъ витьтъ гѣзда на нашия куминъ, а ластовничкитъ грядатъ къщички подъ стрѣхата ни и отлеждатъ маки.

Тогавъ бѣше промѣтъ. Въ зелено бѣше горага. Пичкитъ извадка кръвни гласове. Младъ сонча тѣла застилаше изъ явали и поляни. Между нея, изъ храститъ, какии ли не щѣха покыхаха главички и срамежливо се усмихваха.

Щомъ излязохте отъ училище, отивахте по полянитъ, берѣхте цвѣта и твещкомъ ги отнасихме на Ана. Тя много обичаше цвѣтита, но не можеше да излиза — бѣше болна. Щомъ чуше пискинитъ ни гласчета, тя се вадеше отъ постелтата и подираше глава съ слаба си рачичка. Голѣмитъ ѝ сини очи се засмиваха. Ние ѝ давахме цвѣтита. Тя ги притискаше до слабитъ си гърдици, до лицето си, щѣваше ги, а следъ това ги потапяше въ чаща. Ако времето биваше облачно, но ний дѣлдовито, оставахме до вечерта при нея; играехме

изъ пращната стачичка и говѣхме дветъ малки агнета или ѝ разказвахме приказки. При хубаво време изваждахме и нея на двора и тамъ лудувахме. Ана сѣдо желаше да лудува, но не можеше. Тя само ни гледаше, отъ време на време дѣло кашляше и храчеше кръвъ.

Единъ следъ обѣдъ, влизайки при Ана, заварихме едъръ чернокъкъ, облякъ въ граждански дрехи. Засрамени, облякохме цвѣтита, излязохме бързо и зачакахме господина да си излѣзе за да се върнемъ отново. Следъ петъ минути той наистина се показа, но вмѣсто да тръгне къмъ колата си дойде при насъ. Ние се понизплашихме, но той ни се усмихна, погали ни, даде ни по едно бонбонче и крокото ни попита: — Вие ходите ли често при Ана?

— Всѣки следъ обѣдъ — отговорихме едногласно.

— Хубаво правите, но, вие не можете да ѝ помогнете. Тя безъ васъ по скоро ще оздравѣе. А оцѣ повече ходите ли тамъ и вие ще заболѣете. Ана не може да ходи и да играе съ васъ, защото въ нейнитъ гърдици сж вѣзали хиляди

Есенъ въ гората

На гората паднаха листата. Голи клоии скръбно тя люлъй Какъ е глухо въ нея, какъ е пусто! Какъ самотна тя сега чернѣй!

Спомня тя зелената премѣна, Спомня си и веселия звънь.. Какъ е всичко бързо отлетѣло, Като кратъкъ, като чууденъ сьнь.

Колко много птици сж ѝ пѣли! А сега пристяжна есенята, И сега е сж голи, черни клоии И ридай надъ жьититъ листа...

Владимиръ Русалиевъ

Трезвачка

Виното че е отрова да доказвамъ ли предъ васъ? На това съмъ азъ готова всяка денъ и всѣки часъ.

Но добре и туй помнете, че не мисля тѣй сама, а безброй сме въ редоветъ полъ синитъ знамена.

Волнѣмъ ний борба съ съ злато, съ съ глуда, сиромашѣта. И желаме доброто на хората по свѣта.

Ний сме волни като птички, пѣли съ любовъ, свѣтлина. Носимъ съ гордостъ тукъ на всички радостъ — въ родната страна.

Славо Анеловъ гр. Самоковъ

Есенна радостъ

Последнитъ цвѣта на есенята сж тѣй красиви. Азъ ѣмъ се радвамъ много. Обичамъ да се кича съ тѣхъ. Закичете се и вие, мили здравчета, съ есеннитъ цвѣта и се усмихнете, че сте здрави и бодри.

Първата бълг. ЗДРАВЕНА ЧИТАНКА

„ЗЕЛЕНЪ ЗДРАВЕЦЪ“

отъ д-ръ Н. Станчевъ и Вл. Русалиевъ е най-необходимото здравно четиво за всѣко дете. Цената е вече 10 лева вмѣсто 20 — за да може всѣко здравче да я притежава!

много малки животинки, които вие не можете да видите съ просто око и разяклятъ бѣния ѝ дробъ. Когато тя кашля, лѣвой отъ тѣхъ излизатъ прѣтъ устата и ако вие сте близко влизатъ въ ваитѣ. А въ това лето тя изплюва има много тѣква. Ако тѣзи животинки лѣвката въ ваитѣ дробъ, ще заболѣте и вие. Ето защо ако искате да сте здрави, не ходете при Ана, а сѣдо и при други болни.

— Ами ти кой си — попитахъ азъ.
— Лѣваръ — отговори той, погали ме и ме накара да се съблеча палтото и ризата. Съблѣдохъ се. Той ме чука съ прсти по гърба, по гърдитъ, слуша нѣщо, на ми поряча да поинякамъ татко. Облякохъ се и хукнахъ къмъ къщи. Какво говориха не знаямъ, но следъ като се раздѣлиха татко остана загриженъ.

Два дни не ми пусяха да идѣмъ при Ана. На третия тя

умрѣ. Сложиха я въ дървенъ савалѣкъ, Покриха я съ цвѣти и я съпроболчихме до гробницата. Плакахме всички. Върнахте се съ разбитъ срѣдцѣ. Нѣмаше я вече нашата Ана. Вечерта татко бѣ още по-загриженъ и на другия денъ ме отведе въ града при лѣкаря. Той пакъ ме накара да се съблеча, въведе ме въ една тѣмна стая, сложи ме между две стѣлки, гледа гърдитъ и гърба ми, а следъ това ми посочи вратата. Когато сиърши съ другитъ хора дойде при менъ:

— Коля, знаешъ ли какво искахъ да видамъ?

— Не, господинъ докторъ.

— Искахъ да узная дали и ти не сградлашъ отъ болестята на Ана. Тѣзи болестъ вие наричаме туберкулоза, а у васъ я наричатъ още и отхика. Но я ми кажи ти искашъ ли да идешъ на она свѣтъ при Ана.

— Не, господинъ докторе, искамъ да живѣя. — отговорихъ азъ.

— Не желашъ, но вълрѣки това можешъ да отидешъ.

— Значи това не зависи отъ менъ, — заплахъ азъ.

— Зависи, Коля, много зависи. За сега ти не си боленъ, но ако не се пазишъ отъ тази болестъ, тя ще те победи и ще те отведе при Ана. Помни, ти си слабичъкъ и си разположенъ къмъ заболяване.

— Какъ ще се запазя?

— Ето какъ, — прозълъжи лѣкарятъ — ще водилъ редовенъ животъ. Ще спишъ по 8 часа, нѣма да се преуморявашъ въ работѣ. Да се кришишъ добре да не пнешъ спиртни пития. Да играешъ и да работишъ винаги на чистъ въздухъ. Презъ лѣтото да измивашъ тѣлото си на слънце. Да не хилишъ съ кожухче и аба!

Послушахъ съвета на лѣкаря и благодарение на това не отидохъ на она свѣтъ при Ана.